

Якщо суб'єкт МБ обирає сплату і нарахування податків за звичайною системою, то йому все одно доведеться сплачувати авансові платежі по прибутковому податку. Розмір авансових платежів визначається податковим інспектором на основі декларації про оціночні доходи. Крім цього, якщо його діяльність підпадає під класифікацію "прибуткових" згідно із Законом України "Про патентування", то йому доведеться сплачувати щомісяця вартість патенту, що надає право займатись цією діяльністю. Суб'єкт МБ може визначати чистий дохід з метою обкладання прибутковим податком або на основі норм витрат, які на мою думку, є значно завищені, що призводить до майбутньої високої вартості виробів та значного розміру відрахувань є не вигідно, або вести облік доходів і витрат за фактичними витратами і доходами згідно з рядом Законів України: "Про прибуток підприємства", "Про прибутковий податок з громадян", "Про пенсійне страхування" тощо. Як правило, при цій формі оподаткування суб'єкти МБ використовують працю спеціаліста з бухгалтерського обліку, що збільшує його витрати, а також платежі до бюджету. Крім цього, якщо суб'єкт підприємницької діяльності розраховується готівкою, то йому потрібно витратити додатково ще кошти на придбання електронно-касового апарату. Позитивним при цій формі оподаткування є те, що якщо ви не очікуєте ніяких доходів і не проводите підприємницької діяльності, то вам не потрібно нічого платити, але тоді перевірок вам не уникнути.

По-друге, така невідрегульована податкова система, яка ставить в однакові умови всіх суб'єктів підприємницької діяльності (тих, що діють і тих що тільки розпочинають свою діяльність) свідчить про практичну відсутність довгострокової виваженої політики держави щодо розвитку малого бізнесу і це також, є гальмом розвитку підприємництва;

По-третє, в Україні малий і середній бізнес в більшості випадків спрямований в перепродаж імпортованих товарів за значно вищими цінами.

Тому, на мою думку, зараз держава повинна прийняти виважену довгострокову стратегію розвитку суб'єктів МБ на основі приватної власності, відрегулювавши, перш за все, податкову та фінансово-кредитну системи; створити відповідні регіональні центри розвитку і підтримки МБ, де накопичуватиметься інформація про потреби народного господарства і споживачів у послугах суб'єктів МБ, де проводилась би роз'яснювальна робота щодо підвищення результативності їх діяльності тощо.

Література

1. Розумова В. Роль малого бізнесу в США// Наука і життя, 1990, № 5.
2. Юдамов Ю. Среднее и мелкое предпринимательство в ФРГ// МСІМО, 1990, № 7.
3. Лукінов І. Економічні трансформації, К.: 1997.
4. ЗУ "Про патентування деяких видів підприємницької діяльності// Галицькі контракти, 1999, № 42.
5. ЗУ "Про ЕККА" Галицькі контракти, 1999, № 13.
6. ЗУ "Про оподаткування доходів громадян" // Галицькі контракти, 1999, № 6; № 14 ст. 66; № 24 ст. 74; № 26 ст. 82; № 28.

ПРОДУКТИВНІ СИЛИ ЯК ФАКТОР СТАЛОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

Розглянуто вплив продуктивних сил на підвищення соціально-економічного рівня суспільства завдяки створенню нового технологічного базису, що є матеріальною основою сталого розвитку України.

Doc. V.I. Sabadosh – USUFWT

Production forces as a factor of sustainable development of Ukraine

The impact of production forces on the increase of social-economic level of society due to the new technological basis is examined. It is a material base of sustainable development in Ukraine

З кінця 80-х років двадцятого століття в наукових дослідженнях багатьох країн світу почало використовуватися поняття сталого розвитку. Вперше поняття сталого розвитку було сформульовано у доповіді спеціальної комісії ООН з довкілля та розвитку "Наше майбутнє" (1987 р.), згідно якого сталий розвиток задовольняє потреби сучасного суспільства, але не становить під загрозу здатність майбутніх поколінь задовольняти свої потреби.

У "Концепції сталого розвитку України" [1] приводиться аналогічне наведеному визначення поняття сталого розвитку: "Сталий розвиток – це процес гармонізації продуктивних сил, забезпечення задоволення необхідних потреб всіх членів суспільства за умови забезпечення й поетапного відтворення цілісності природного середовища, створення можливостей для рівноваги між його потенціалом і вимогами людей усіх поколінь".

Отже, сталий розвиток – це, перш за все, процес гармонізації продуктивних сил, які і є рушійною силою наукового, економічного і технологічного руху вперед.

Розвиток усіх складових народного господарства, а з ним і усього суспільства починається саме з продуктивних сил, бо вони уособлюють безперервність розвитку і є визначальною стороною суспільного виробництва. Активною і визначальною складовою продуктивних сил є високоосвічені і кваліфіковані трудові ресурси, які приводять у взаємодію засоби і предмети праці з метою виробництва необхідних суспільству благ. У своєму розвитку людство дедалі прямує до підвищення соціально-економічного рівня. Цей процес характеризується відповідною соціально-виробничою і політичною організацією суспільства, що визначається основними суспільними силами, які динамічно розвиваються залежно від рівня розвитку його продуктивних сил.

Історичний досвід засвідчує, що якісні зміни у процесі розвитку продуктивних сил впливають на всі аспекти життя. Так, зміна інструментального виробництва на машинне не лише зробила революцію у промисловості та піднесла рівень продуктивності праці. Вона сприяла, у першу чергу, розвитку інтелектуальної складової суспільного прогресу. Це дало змогу збільшити розумові витрати на технічні та наукові розробки. До того ж машини й самі стали невід'ємною частиною наукової та технічної творчості.

Поряд з підвищенням значення інтелектуальної складової праці машинне виробництво вплинуло на характер і темпи всього соціально-економічного розви-

тку, зробивши індустріалізацію визначальним напрямком суспільного прогресу. Вона стала якісною рушійною силою цивілізації.

У сучасних умовах економічна діяльність людини характеризується всебічною електронізацією. Як і при зміні інструментального виробництва машинним, використовується весь позитив минулих часів. Система взаємозв'язків між теперішньою стратегією розвитку продуктивних сил, професійною підготовкою трудових ресурсів вимагає нових поглядів та практичних дій. Сама ж по собі еволюція продуктивних сил готує умови для нового сприйняття світу та взаємодії в ньому.

Зіткнувшись з перспективою самознищення у випадку збройного конфлікту, людство почало простежувати аналогічну небезпеку і в інших галузях, зокрема в економічній, енергетичній, демографічній та ін. Не менш небезпечним є систематичне і глобальне забруднення довкілля речовинами, які не є властивими природним біохімічним циклам і призводять до незворотних змін як у природі, так і в організмі самої людини. Уся еволюція живого свідчить про те, що жоден вид не виживе у середовищі, забрудненому відходами його власної життєдіяльності. Формування ж такого середовища прискорюється, воно вже сягає до загрозливих позначок. Це змушує думати про природовідновлювальну економіку.

При загальному декларуванні світовим співтовариством необхідності гармонізувати відносини "людина-природа" на засадах сталого розвитку, реалізація цієї парадигми, від її схвалення в документах Другої Конференції ООН з навколишнього середовища в червні 1992 р. і до наших днів, значною мірою не виправдала тих оптимістичних очікувань, які початково поклалися на неї [2]. Це зумовлюється, перш за все, відставанням суспільної свідомості від об'єктивних вимог еволюції природи та суспільства, як і недостатньою відповідальністю людства за збереження навколишнього середовища, що є однією з визначальних рис сучасності.

Для переходу до сталого розвитку України необхідно забезпечити ефективне використання всіх видів ресурсів, структурно-технологічну модернізацію продуктивних сил, використання творчого потенціалу трудових ресурсів. Вирішення цього завдання лежить у площині створення нового технологічного базису розвитку продуктивних сил, використання творчого потенціалу трудових ресурсів. Вирішення цього завдання лежить у площині створення нового технологічного базису розвитку продуктивних сил, що включає:

- створення системи збалансованого управління розвитком суспільства, що стимулюватиме охорону довкілля та відновлення його природних властивостей, забезпечить належне регулювання використання природних ресурсів та розвиток продуктивних сил;
- новий підхід до проектування технічних систем, підвищення їх ефективності, гнучкості та строку служби;
- технологічне оновлення виробничого потенціалу як складової продуктивних сил, максимальне залучення науково-технічного потенціалу країни до розв'язання всього циклу проблем ресурсозбереження від наукових досліджень до впровадження науково-технічних проектів.

Новий, оптимальний технологічний базис становитиме матеріальну основу сталого розвитку, якій притаманна також органічна єдність взаємопов'язаних соціально-економічних, політичних і культурно-технологічних аспектів. Реалізація цієї моделі набуває глобальної, загальнодержавної стратегії розвитку продуктивних сил, який лежить в основі суспільного прогресу.

Література

1. Концепція сталого розвитку України /Наукові керівники розробки С.І. Дорогунцов, В.Я. Шевчук (заг. керівництво - Ю.І. Костенка та Б.Є. Патана). – К., 1997. – С. 3

2. Дорогунцов С., Федорищева А., Рольчук О. – Сталый розвиток в управлінні еколого-економічними системами// Економіка України. №1, 2001. – С. 74

Аснір. Гартмут Гауффе¹ – УкрДЛТУ

ЕКОБАЛАНС ЯК ІНСТРУМЕНТ ДОБРОВОЛЬНОГО ОПРИЛЮДНЕННЯ БАЛАНСУ ВИКОРИСТАННЯ СИРОВИНИ, ЕНЕРГОНОСІВ ТА УТВОРЕННЯ ВІДХОДІВ У ПРОЦЕСІ ВИРОБНИЦТВА

Розвиток міжнародного співробітництва тісно пов'язаний з проблемами захисту навколишнього природного середовища. Особливу увагу набувають при цьому інструменти добровільного оприлюднення балансу використання природних ресурсів, енергоносіїв та відходів у процесі виробництва.

Gartmut Gauffe – USUFWT

Ecobalance as an instrument of free will publication of use of row materials, bearers of energy and creation of wastes in the process of production

Development of international cooperation is closely connected with the problems of environmental protection. That is why special meaning acquire the instruments of free will publication of use of row materials, bearers of energy and creation of wastes in the process of production.

Розвиток міжнародного співробітництва тісно пов'язаний з загальними проблемами глобального захисту навколишнього середовища та права захисту вітчизняних виробів, які відповідають вимогам захисту довкілля. Приведення ж до відповідності значної частини відмінних норм національних екологічних законодавчих актів неможливе і непередбачене з огляду на регіональні відмінності довкілля та економічного стану розвинутих промислових країн і країн, що розвиваються. Центральним питанням розвинутих країн є проблеми викидів і відходів, викликані високим рівнем споживання, сучасним станом промисловості, високими технологіями. Німецькі підприємства, наприклад, інвестували після об'єднання Німеччини у 1987-1991 рр. щорічно 7,4 млрд. німецьких марок в устаткування, яке відповідало б вимогам захисту навколишнього середовища. А технічний догляд та експлуатація цього устаткування коштує щорічно 10,3 млрд. марок без врахування податків і компенсації за надані послуги (Junkernheinrich M.1995, S.55). Постсоціалістичні країни стикаються з загальними і комплексними екологічними проблемами, які нагромаджувались за роки неефективного централізованого планування. Про те, які фінансові затрати несе вирішення глобальних екологічних проблем, свідчить Конференція з кліматичних змін у Кіото у грудні 1997 р., на якій Європейська Комісія прийняла Звернення, в якому говориться про необхідність заходів по зменшенню викидів парникових газів. У Зверненні також

¹ наук. керівник – проф. Ю.Ю. Туниця, д.е.н., УкрДЛТУ